

[Baunsgaard.]

Når jeg må tage et vist forbehold over for det ærede medlem hr. Axel Kristensens principielle betragtning, at man på forhånd bør have en opdeling af, hvad der er samfundsvigtige, livsvigtige områder, og hvad der ikke er det, skyldes det, at en strejke eller konflikt, selv om den i sit ud-spring ikke synes at have en samfunds-skadelig karakter, efter min mening kan antage et sådant omfang, at den derigennem bliver af samfundsmæssig betydning, og jeg er derfor noget tvivlende over for muligheden for på forhånd at udskille, hvad der er livsvigtige områder.

I den aktuelle sag synes jeg, at det — som også fremført af det ærede medlem hr. Axel Kristensen — er en meget stor bemyndigelse, der i henhold til det af den højt-ærede arbejdsminister fremsatte lovforslag gives til en enkelt mand, derved at man lader formandskabet bestå af en enkelt mand. Jeg er parat til i udvalget at drøfte, om der findes en i situationen bedre udvej end den af ministeren foreslåede.

Aksel Larsen: Jeg skal bestræbe mig for — som det synes at være min vane — at holde en ringe og i hvert fald ikke for lang tale. Jeg vil tillade mig til at begynde med at sige, at den situation, vi befinder os i, er en forståelig og desværre naturlig følge af den manglende økonomiske samordning. Tjenestemændenes efterslæbsproblem blev så nogenlunde klaret i efteråret, og i køl-vandet klarede man overenskomstsituati-onen med visse lønforhøjelser, der, så vidt jeg kan bedømme det, blev holdt inden for den ramme, de tre vise mænd og det øko-nomiske sekretariat havde fastlagt. Siden da har man dels sluppet priserne løs, dels gennem buketter af indirekte skatter jaget varepriserne i vejret, så lønmodtagerne må se deres indkomstfremgang forvandet til et minus; i det omfang det måske ikke allerede er sket, kan det med sikkerhed forudses, at det vil ske. Til overflod har man sat huslejen i vejret i de gamle lejlig-heder, og man sørger for ved stadig at lade obligationskurserne falde og renten stige, at de nye huse bliver dyrere og dyrere at bygge og lejlighederne i dem dyrere og dyrere at leje.

Det burde ikke undre, at en sådan ud-

vikling, for hvilken man dog må regne med at regering og folketing har et ikke ringe ansvar, giver det modsatte af ro på arbejdsmarkedet, og jeg er sikker på, at dette er en grundårsag til, at vi har haft den uro, der allerede har været, og også til, at vi i øjeblikket har en bryggeristrejke, og at en telefonkonflikt truer.

Jeg kan ikke undlade i denne forbindelse at nævne den tale, nationalbankdirektøren for kort tid siden holdt, og som vakte en ikke ringe opmærksomhed, idet han udtalte sig på en sådan måde, at det i hvert fald stort set blev forstået og delvis kun kunne forstås sådan, at han mente, at det var lønmodtagerne i almindelighed og tjeneste-mændene i særdeleshed, der var skyld i, at der nu sker en uheldig indkomstudvikling med mulighed for forbrugsstigninger, og hvad deraf følger.

Jeg fatter ikke, at nationalbankdirektøren kunne holde en tale med det indhold, men det er i hvert fald nødvendigt i denne situation at benytte lejligheden til at sige, at man i langt højere grad burde interessere sig for, hvordan det i øvrigt er med ind-komstudviklingen her i samfundet, og hvor-ledes det, man kalder erhvervene, har det.

Det er ganske urimeligt at lade, som om indkomstpolitik kun er lønpolitik, og tro, at man kan klare indkomstpolitik ved kun at søge at holde igen på lønningerne. Det er da også allerede i efteråret til overflod blevet antydnet af de økonomisk sagkyn-dige, at den væsentlige årsag til, at der er træk på valutaen, at det ikke ser så godt ud med den økonomiske udvikling, ikke så meget er lønningernes stigning og stigningen i det private forbrug, som det er de for flotte og for store og for urationelle investeringer, der foretages.

Så vidt jeg forstår, har også national-bankdirektøren i hvert fald tidligere haft dette synspunkt, og jeg tror ikke, at det er gavnligt, og jeg tror slet ikke, at det kan medvirke til at skabe ro på arbejds-markedet, at han holder en tale, der synes at være så ensidigt rettet imod lønmod-tagernes interesser.

Jeg kan være enig med bl. a. det ærede medlem hr. Baunsgaard i, at en strejke i mange henseender kan være et forældet kampmiddel; men det betyder ikke, at den i alle tilfælde er et forældet middel, og der